

SERIA COGHEART

PETER BUNZL

DIAMANTUL LUNII SÂNGERII

Traducere din engleză
de Dana Săporan

CORINT BOOKS

CAPITOLUL 2

Lily și Robert cotiră brusc pe aleea din fața conacului Brackenbridge, cu Malkin pe urmele lor. Trecură valvârtej cu bicicletele prin ușile deschise ale grajdului, apoi frână ră brusc.

Malkin adulmecă două picioare de metal care se ițeau de sub partea din față a unui camion cu aburi.

— Hei, dă-mi pace!

Căpitanul Springer ieși de sub șasiul vehiculului. Chipul de metal îi era murdar de ulei de motor – nu că asta ar fi fost ceva surprinzător, din moment ce era o mașinărie. Trânti cheia fixă în uriașa trusă de unelte și privi în jur, să nu fi uitat ceva.

— Tatăl tău te caută, îi spuse lui Lily. Iar ați întârziat la micul dejun.

Și scoase un țâțâit dezaprobator, aidoma ticăitului unui ceas.

— Un motor nu poate funcționa fără combustibil, știți asta, micuților.

— Știm, răspuse Lily.

Ea și Robert își lăsară bicicletele sprijinite de perete într-o boxă goală și-o luară la goană spre casă.

Când ajunseră în sufragerie, îl zăriră pe tata așezat la masă, cu o farfurie de scrumbii dinaintea lui.

— Ah, s-au întors hoinarii! exclamă el. Ați fost să vedeți dirijabilele, presupun?

Malkin sări pe un scaun și puse exemplarul din *The Daily Cog* pe masă.

— Am fost doar să luăm ziarul de azi. Poftim – abia dacă-i mestecat.

Împinse apoi cu botul ziarul înspre John, sări jos și se vârî sub masă.

Tatăl lui Lily îndreptă paginile boțite. Fata aproape că se aștepta ca el să înceapă cu știrea senzațională a evadării de pe prima pagină, dar el deschise direct la rubrica despre tehnologie și, punându-și ochelarii în formă de semilună, se concentrează asupra articolelor scrise cu litere mici.

— Nu vrei să citești titlurile de pe prima pagină? îl întreabă ea, înșfăcând foile unde erau cuvintele încrucișate.

— Rubrica asta este mult mai interesantă, mormăi tata.

Lily scoase un oftat adânc; îi era foame și nu avea chef de ceartă. Și știa deja că n-ar fi fost atent. Era cufundat în articolele despre noile invenții din Marea Britanie.

Domnul Wingnut, majordomul mecanic al familiei, dădu buza în încăpere. Concentrat, cu fruntea încrețită, așeză pe masă o tavă de argint și puse în dreptul fiecăruia câte un castron de griș de ovăz și o farfurie cu șuncă, ouă și pâine prăjită.

Iar era prea multă mâncare. Doamna Rust, bucătăreasa, nu reușise să deprindă treaba cu cantitatea, așa

că gătea mereu prea mult. Dar cele două porții îi meraseră la inimă lui Lily de data asta – se așeză la masă și se puse imediat pe înfulecat. După atâta pedalat, simțea de parcă o armată înfometată îi mășălăuia prin stomac, cerând insistent să fie hrănită.

Își îndesa în gură când o lingură de griș, când o bucată de șuncă, ouă și pâine prăjită și se uita din când în când la Robert, de cealaltă parte a mesei. Băiatul abia reuși să schițeze un zâmbet. Era teribil de palid și abia dacă se atingea de mâncare. Nu remarcase până atunci, dar sub ochii lui Robert se formaseră cearcăne mari și cenușii.

Era convinsă că se întâmpla din cauză că fusese la atelier. Se gândea oricum de la o vreme că Robert se ducea adesea acolo, fără să știe nimeni. Obișnuia să dispară în cele mai ciudate momente, când își imagina că nimeni n-avea să remarce. Dar cu Lily nu ținea treaba. Știa mereu unde se află el – de parcă ar fi avut un simț special pentru asta. Iar faptul că, mai devreme, îl găsisese dinaintea Ceasornicării Townsend nu făcuse decât să-i confirme bănuielile – că îi era dor de vechea lui viață. Iar ea știa prea bine ce simte, dar să trăiești în trecut nu-ți aduce decât tristețe. Lily îl înțelegea perfect.

Fiindcă și ei îi era dor de Mama în fiecare zi. Uneori simțea o durere în piept, ca și cum un cordon care cândva le lega fusese rupt, alteori o străfulgera vreo amintire, cât de mică. Îmbrățișări pe jumătate uitate, conversații încetoșate de trecerea timpului – toate zornăiau în inima ei, iar uneori ieșeau la iveală, ca atunci

când simți ultimele note risipite ale unui parfum uitat demult.

Dar, pentru Robert, durerea despărțirii de ființa dragă trebuie să fi fost mai puternică, fiindcă rana era încă proaspătă și adâncă. Probabil că se gândea la tatăl lui în fiecare oră din zi. Și poate că nu voia să vorbească despre asta, pentru ca ea sau tatăl ei să nu-și facă griji, ori să nu-l considere nerecunoscător. Dar Robert era un prostuț dacă își imagina că n-ar trebui să-și deschidă inima înaintea lor.

— Ia ascultați aici, spuse tata, îndreptând ziarul cu o mișcare energetică. Parlamentul a votat azi construirea unei noi centrale electrice pe Lots Road, în burgul londonez Kensington and Chelsea, și plănuiește să asigure energie electrică atât în toată Londra subterană, cât și în zona vestică a capitalei.

— Nu mi se pare interesant, zise Lily.

Tata își îndreptă ochelarii, care-i alunecaseră pe nas.

— Firește că e interesant, Lily. Electricitatea este viitorul. De când Edison a aprins primele felinare în Holborn Viaduct, acum cincisprezece ani, inginerii din Londra au țintit către centrale electrice tot mai mari și mai puternice, care să transporte fără întrerupere energia electrică în toată Londra și, într-o bună zi, în toată țara.

Apoi se apucă să mute cutiuțele cu condimentele de pe masă.

— Uite, imaginează-ți că pipernița asta este centrala electrică, iar furculița e un tren sau, și mai bine, cuțitul ăsta e trenul.

— Ți-a e cuțitul meu! exclamă Lily. Dă-mi-l înapoi! Nu vezi că mănânc?!

Tata i-l flutură dinaintea ochilor.

— Lily, ascultă-mă... e important. În timpul vieții tale, s-ar putea ca motoarele mecanice și mașinile cu aburi să dispară definitiv. De fapt, în curând, totul va funcționa pe bază de electricitate.

Lily îi smulse cuțitul din mână și tăie o felie de șuncă.

— După care, continuă tata, inginerii mecanici, ca mine, vor rămâne fără lucru. La fel și mașinările. Le vor lua locul o mulțime de dispozitive care vor funcționa pe bază de energie electrică.

Un zornăit metalic răsună din spatele lor. Domnul Wingnut scăpase tava de argint, împrăștiind scrumbiile pe jos.

— Îmi cer scuze! bălmăji el, iar Lily îl auzi cum mormăia *Clămpăneală fără rost!* în timp ce se agita să adune oscioarele de pește prinse în urzeala covorului.

— Între timp, spuse Lily, care își ieșise din fire, lovind prima pagină a ziarului cu furculița mânjită cu ou, ignori cea mai interesantă știre a anului, care-i fix sub nasul tău. Evadarea curajoasă a unui delincvent pe nume Jack Ușă, consemnată de prietena noastră, Anna.

Tata se holbă la titlul de pe prima pagină.

— Ia te uită, este reporterul lor de frunte acum. O femeie în poziția asta, cine-ar fi zis?

Lily scoase un sunet dezaprobator.

— O mulțime de doamne și domnișoare sunt jurnaliste apreciate în prezent, Tată. N-ai auzit de Nellie Bly sau de Elizabeth Bisland?

— Pe cinstea mea, bineînțeles că am auzit!

Tata cercetă articolul.

— Cine e acest escroc, Jack Ușă? Scrie aici că a jefuit-o pe regină...

— Da, răspuse Lily. Și a fost condamnat pe viață. A scris o carte în închisoare, *Faimosul Jack Ușă: specialist în evadări și hoț extraordinar*. A fost transpusă într-un serial în revistele săptămânale cu povești de groază, dar eu am citit cartea anul trecut. E grozavă!

— Pare mai degrabă scandaloașă decât grozavă, interveni Malkin.

— Și un pic înfricoșătoare, dacă e să ne luăm după articolul Annei, adăugă Robert. Cum a reușit să strecoare o carte afară dintr-un penitenciar de maximă securitate?

Lily mușcă dintr-o felie de pâine prăjită.

— Nu se știe. Dar a reușit cumva – dacă ești specialist în evadări, te pricepi la treburile astea, Robert.

Robert își împinse farfuria la o parte; abia dacă luase câteva înghițituri. Gândurile îi zburau întruna la fantoma de la fereastră. Cel puțin povestea lui Lily îi mai distrăgea atenția.

— Despre asta e vorba în cartea lui Jack? întrebă el. Despre faimoasele sale trucuri și jafuri?

— Nu chiar, spuse Lily, împrăștiind firmituri de pâine prin toată farfuria. În mare, îți spune cum să descui uși fără cheie. Și cum să scapi din lanțuri... ah, și cum să legi noduri imposibil de deznodat!

— Și de ce, Doamne iartă-mă, ai vrea să știi așa ceva? o întrebă tata.

Lily își umezi degetul și adună firmiturile, una câte una.

— Ne-au folosit când te-am salvat pe tine, nu?

— Dacă îmi amintesc bine, se auzi o voce de sub masă, eu am făcut cea mai mare parte a trebii atunci.

Lily nu-l băgă în seamă pe Malkin și studie pagina a doua a ziarului.

— Mai scrie ceva despre Jack aici... Zice că pe vremuri ținea un spectacol în West End cu familia lui. Soția lui era spiritistă, iar el un soi de magician și expert în evadări. Dar când s-a plictisit de asta, a început să-și folosească abilitățile pentru a fura din conacele de la țară – asta înainte să subtilizeze diamantul reginei.

— Păi, și cum au știut că el a fost în spatele celorlalte furturi? întrebă Robert. Putea fi oricine.

— Ah, zâmbi Lily. Are un soi de carte de vizită. În fiecare casă pe care a jefuit-o, a lăsat un valet de caro lipit de perete. Așa l-au și prins, în cele din urmă. Mă rog, și pentru că cineva i-a spus poliției unde se afla.

— Ce prostie! E ca și cum ar spune cling-clang, eu sunt infractorul! exclamă Malkin.

— Cam așa ceva, fu Lily de acord. A legat o carte de joc până și de coada Elefantei, când a furat Diamantul Lunii Sângerii, în timpul spectacolului. Așa că poliția nici măcar nu s-a mai obosit să adune amprente, conform noii lor metode, ca să îi demonstreze vinovăția. L-au închis pe viață pe baza acelor cărți de joc.

Se uită apoi din nou peste articol.

— Anna i-a numit evadarea *cea mai îndrăzneată din toate timpurile*.

— Zepeline și caleidoscoape! exclamă doamna Rust, care intrase cu un platou de briose în timp ce Lily vorbea. Să sperăm că nu va veni niciodată pe aici. Nelegiuitul ăla probabil că s-a și reapucat de treabă.

Se aplecă apoi să-i dea o mână de ajutor domnului Wingnut, care încă aduna scrumbiile căzute pe jos.

— Nu e interesat de invenții, Rusty. Nu fură decât bijuterii, iar noi n-avem așa ceva.

— Zigzaguri și festoane! Cred și eu, lăsa să-i scape doamna Rust.

— Slavă ticăitului că e așa! adăugă domnul Wingnut.

— Dar, stați, că mai e ceva, spuse tata.

Devenise dintr-odată extrem de interesat și studia articolul pe îndelete.

— Mai scrie că diamantul n-a fost găsit, deși a fost oferită o recompensă de zece mii de lire, iar în cei cincisprezece ani petrecuți în temniță, Valetul de Caro¹ n-a spus nimănui unde l-a ascuns.

— Asta-i porecla lui, îi șopti Lily lui Robert. După cărțile sale de joc.

Tata își dresese glasul ca să-i atenționeze că nu terminase de citit.

— Pe lângă recompensa inițială, stabilită pentru recuperarea Diamantului Lunii Sângerii, mai este oferită încă una, de cinci mii de lire, pentru orice informație care ar putea duce la capturarea lui Jack.

1. Jack of Diamonds, în original, care se traduce, literal, prin: „Jack al Diamanțelor“. Jack este prenumele lui Ușă, iar Diamonds este o aluzie la obsesia acestuia pentru pietrele prețioase. (*N. red.*)

Lăsa apoi ziarul din mână și mușcă gânditor dintr-o felie de pâine prăjită.

— Ne-ar prinde bine măcar o parte din acei bani.

Lily își dădu seama că probabil avea dreptate. Deși tata se străduia s-o ascundă, fuseseră cam strâmtorați în ultima vreme. Poate fiindcă Madame Verdigris și domnul Sunder dispăruseră anul trecut cu o bună parte dintre brevetele valoroaselor invenții ale tatei și ei încă nu reușiseră să le recupereze.

Acest ultim gând păru să-l trezească pe tata din reverie, căci sări de pe scaun, împături ziarul și îl puse la subsuoară.

— Gata, spuse el, am treabă. Trebuie să termin să o repar pe domnișoara Tock.

În mod normal, după micul dejun, Lily și Robert aveau de învățat în camera copiilor, supravegheați de doamna Rust. Dar pe la jumătatea uneia dintre lecțiile de înțelegere a textului, bucătăresei mecanice i se oprise resortul, așa că profitaseră de ocazie să se strecoare afară și să vadă cu ce se îndeletnicea tata.

Fulgerul desenat pe ușă simboliza pericolul, dar lui Lily îi plăcea să-și imagineze că, de fapt, reprezenta toate acele lucruri fascinante cu care era ticsit atelierul tatei. Lily apăsă mânerul și, împreună cu Robert, păși înăuntru.

Încăperea era uimitoare, mai mare decât vechiul atelier al tatălui lui Robert și avea mai multe mecanisme

decât ai fi găsit în Big Ben¹. Și totuși, nu era tocmai un spațiu confortabil. De fapt, asta era impresia lui Robert despre întregul conac Brackenbridge – era un pic prea pompos, prea impozant. Nu se putea simți acasă aici, fiindcă erau împrăștiați prea departe unii de alții în toată casa.

— Ați terminat lecțiile, deja?

Tata ridică privirea, în timp ce Malkin, care stătea lungit sub scaunul său, îi rodea șireturile. Alungă vulpea și se ridică, făcându-le semn să se apropie.

— Haideti să vedeți cum arată un creier mecanic! spuse el, arătând înspre domnișoara Tock, mecano-menajera, care zăcea pe masa de lucru, cu resortul oprit și picioarele bălângănindu-i-se sub ea din inerție. O tăblie care alcătua fruntea fusese înlăturată, astfel încât mecanismele din interiorul craniului erau la vedere. Domnișoara Tock se lovise la cap în timp ce deretica prin casă și i se desprinsese o rotiță, care-i tot zornăise în cap din acel moment, făcând-o să se poarte ciudat.

Tata pescui piesa cu probleme și le-o flutură dinaintea ochilor.

— Piesele astea sunt legate între ele, ca sinapsele din capetele voastre. Iar mișcarea lor le permite ideilor să ajungă în conștiință. O anumită piesă sărită de pe fix, și nu și-ar mai aminti în veci în ce zi se află!

1. Big Ben este porecla uriașului ceas, de 13,7 tone, aflat în vârful Turnului Elizabetei al Palatului Westminster, din Londra. (N. red.)

Discuția despre mecanisme îi reaminti lui Lily de cel care se afla înăuntrul ei și de grijile pe care și le făcea. De faptul că avea senzația că nu-și găsește locul nicăieri, că e un pătrat într-o lume de cercuri. Și nu era vorba despre inima ei cu rotițe, care îi pompa sângele în corp cu fiecare bătaie mecanică a sa, nu din cauza ei se simțea astfel. Chiar și până să afle că avea un perpetuum mobile pe post de inimă, simțise că e diferită de celelalte fete. Adevărul era că, de când descoperise că ar putea trăi veșnic, se simțea și mai nelalocul ei. Îi aruncă o privire lui Robert, dar nici el nu părea să fie atent.

Băiatul nu își putea scoate din minte imaginea tatălui său de la fereastra atelierului. Oare chiar să fi fost o fantomă? Preț de o clipă, Robert se gândi să-l întrebe pe profesorul Hartman, dar apoi se răzgândi. Nu voia să-l îngrijoreze nejustificat. Profesorul i-ar fi spus probabil că doar și-a imaginat sau că a început s-o ia razna. Încercă, în schimb, să se concentreze la cele spuse de John, dar toată discuția despre mecanisme de ceasornic nu-l făcu decât să se gândească și mai mult la fosta lui viață ca ucenic în atelierul tatălui său, iar asta îl făcu să-i fie și mai dor de Thaddeus.

— Gata.

John înlocui ultimele pinioane.

— Asta a fost ultima dintre probleme. În scurt timp, mecanismul o să-i ticăie într-un mare stil!

— Dumnezeu mare, am uitat complet!

Lily își smuci poșeta din șorț cu asemenea putere, încât scrisoarea, amonitul, ceasul și banii îi zburară

din buzunar și i se împrăștiară peste tot pe masă. Își adună imediat lucrurile și îi înmână tatei scrisoarea.

— A venit prin poștă – domnul Nasdealamă de la aerodrom a zis că e de la regină.

— Ai uitat să-mi dai o scrisoare de la regină? nu-i veni lui John să-și creadă urechilor.

— A... începu Lily, încurcată. Am fost atât de prinsă de povestea cu evadarea, că mi-a ieșit complet din minte.

— N-are nimic.

John puse scrisoarea pe masa de lucru, lângă domnișoara Tock, și termină de înșurubat tăblia de metal de pe craniul ei.

— Ei bine, exclamă Lily, n-ai de gând s-o deschizi?

— Pot s-o fac eu, dacă vreți...

Robert întinse mâna spre scrisoare.

— Doar o clipă.

John își propti coatele pe masa de lucru și își împreună mâinile, cum făcea ori de câte ori voia să le țină o lecție.

— Știți, răbdarea este o virtute. Înainte de toate, trebuie să terminăm de lucrat la domnișoara Tock.

— N-avem timp de predici, Tată.

Lily făcu un pas, apropiindu-se exact cât să poată face un salt, să înșface scrisoarea.

— Da, spuse Robert. Te rugăm, deschide-o să vedem ce scrie.

John oftă și luă plicul, rupse sigiliul și desfăcu scrisoarea cu ajutorul șurubelniței.

Lily și Robert se traseră mai aproape. Până și Malkin – care era genul care pretindea că primește scrisori de la regină în fiecare zi – sări pe masa de lucru ca să afle și el despre ce e vorba.

John puse șurubelnița pe masă și, cu un gest solemn, special pentru publicul său, băgă mâna în plic și scoase o foaie de culoare crem, împăturită de mai multe ori.

O despături cu grijă și, în timp ce citea, zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Doamne Dumnezeule! murmură el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Robert. Ce scrie?

— Exact, zise și Lily, spune-ne și nouă.

John își drese glasul.

— Regina vrea să mă duc la Londra, la Breasla Inginerilor Mecanici, și să repar Elephanta.

— Adică mecanimalul de la care a furat Jack diamantul? întrebă Robert.

— Întocmai, încuviință John. Ea a fost prima creatură mecanică realizată vreodată. Principele Albert a comandat-o pentru ceremonia încoronării reginei. Diamantul Lunii Sângerii era cel care o făcea să funcționeze. Regina pare să considere că eu, în calitate de inginer mecanic renumit și creator de mecanimale, aş putea să găsesc o cale de a o readuce la viață la timp pentru a lua parte la Jubileu¹.

Robert era siderat.

— Dar Jubileul are loc peste patru zile! Asta e o misiune imposibilă!

1. La 22 iunie 1897, regina Victoria urma să-și serbeze Jubileul de Diamant, marcând astfel șaiszeci de ani de domnie. (*N. red.*)

— Nu și pentru tata, spuse Lily. Dacă e cineva pe lume care poate repara Elephanta, acela e Tata.

— Nu știi ce să zic, Lily... răspunse tata.

— Bineînțeles că poți. Ești cel mai mare inventator din țară. Iar dacă regina ți-a solicitat serviciile, cu siguranță e și ea de aceeași părere.

Lily se întrebă dacă are curajul să-i facă tatei următoarea sugestie.

— Dar fiindcă timpul este foarte scurt, ar trebui să ne iei cu tine la Londra, să te ajutăm.

Tata clătină din cap.

— Nu, Lily. Tu și Robert veți rămâne acasă. Nu vreau să mai intrați în vreun bucluc. Voi fi în Londra cu numele meu adevărat și nu vreau să atrag atenția asupra noastră. Pe lângă asta, aici aveți tot ce v-ați putea dori, nu?

— Dar, Tată...

— Niciun *dar*. Hotărârea a fost luată. Cât despre faptul că aș fi cel mai mare inventator din țară... Vreau ca oamenii să uite de mine. Să uite de noi. Este singurul mod prin care putem spera să rămânem ascunși. Există o mulțime de oportuniști lacomi, Lily, și dacă ar afla cât ești de specială, ai deveni o țintă sigură. Inima ta, mai precis, ar deveni o țintă sigură. N-aș vrea să te pierd. Te-am văzut de două ori în pragul morții, iar pe biata ta mamă am pierdut-o deja. Numai pe tine te mai am, ești singurul lucru de care îmi mai pasă.

Întoarse privirea și oftă. Apoi împături scrisoarea și o puse la loc în plic.

— Așa că sunt de părere că e mai bine să stați acasă.

— Putem măcar să mergem la școala din sat cât ești plecat? întrebă Robert. N-o să pățim nimic acolo, nu?

— Vă pot preda doamna Rust și restul mașinărilor, i-o reteză tata. Între timp, eu voi pleca la Londra să îndeplinesc sarcina primită de la regină. Dacă nu ne-ar trebui banii, n-aș risca să atrag atenția asupra mea, dar voi duce treaba la bun sfârșit și mă voi întoarce acasă cât mai repede cu putință, străduindu-mă să fiu văzut cât mai puțin. Când revin, vom relua lecțiile suplimentare.

Lily îl asculta cu sufletul încărcat de îndoială. Tata trăia în trecut și îi ținea ascunși degeaba. Pericolele trecuseră de mult, era convinsă de asta. Și în orice caz, nu vedea că era mare deja și perfect capabilă să aibă grijă de ea însăși? La urma urmei, îl ajuta și pe el, cu treburile lui. Dar tata nu vedea lucrurile așa. În lumea lui, ea ar fi trebuit să stea ascunsă pe veci, aidoma unui teribil secret.

— Cred c-am terminat.

Tata întoarse cheia în mecanismul domnișoarei Tock, apoi așteptară... Încet, foarte încet, aceasta reveni la viață.

— Pe toate arcurile! exclamă ea. Mi se pare c-am dormit o mie de ani. Ce-am ratat?

— Nimic important, spuse Malkin, plictisit. Doar o scrisoare de la regină.

— Asta-i tot? cloncăni domnișoara Tock. Să-i mult-*zum-zum*-im Cerului!

Lily se întrebă dacă femeia într-adevăr pricepuse ce îi spusese Malkin, dar tata părea convins că se simte bine.

— Ar trebui să funcționezi fără probleme, îi spuse domnișoarei Tock. Lily o să te conducă, nu-i așa?

— Bineînțeles.

După ce Lily o conduse pe domnișoara Tock la ușă, ea și Robert îl ajutară pe tata să-și strângă uneltele. Brusc, tata se opri și îi privi fix.

— Robert, ai vrea să mă însoțești în birou după ce terminăm aici? Aș vrea să discut ceva cu tine... despre, ăăă, situația ta.

Robert simți dintr-odată un gol în stomac. Știa exact ce voia profesorul să spună – un amestec instabil de fantome, ateliere mistuite de flăcări și viziuni cu mama sa dispărută stătea să dea pe dinafară. De când murise tatăl lui, cu șase luni în urmă, profesorul încercase să-l ajute pe Robert să dea de mama lui, ca să afle și ea în ce situație se găsea fiul său și să lămurească lucrurile cu Ceasornicăria Townsend. Oare descoperise ceva? Din moment ce voia să-i spună ceva între patru ochi, n-aveau cum să fie altceva decât niște vești proaste.